

Szerkesztői köszöntő

Történelmi lecke nőknek

„A csoda az egyetlen realitás”

Az alcím egy Szepes Máriától vett idézet. Ilyenkor, tavasszal, a természet éledésével, az élet éledésével lehetőségünk nyílik közvetlenül átélni a csodát. S a csoda éppen az a titok, ami egy nőben megtörténhet: megfogánva, testből testté válva, kilenced hónapra felsírván ebben a világban. Örök misztérium, ahogyan a nő a világ kezdetétől a világ végezetéig újra és újra teret nyit az ember manifesztációjának, testével összekötve a létezést az étellel.

A nő különleges életfeladata miatt közel áll a lét szellemi talapzatához, jóllehet nem érti vagy magyarázza azt, hanem éli. És nemcsak a magzatot önmagába ágyazva, hanem önmagát a világba ágyazódva. Amint belül, úgy kívül. A nőnek ez a szerves bekötöttsége a létezésbe az emberi élet alapja. Mindazonáltal a nőnek szabadságában áll bekötöttségét elszakítani, átállni, s férfijátékokat játszani. De ha így dönt, az életnek vége. Jöhetnek a legkülönlegesebb technológiák, melyek kiváltják és technikává silányítják az összes funkciót a termékenyüléstől a testet öltésig, eliminálva a szülés és születés drámáját, súlyától megfosztva az életet, kiiktatva az élet akarati tényezőjét a nemlétezéssel szemben.

Minden félrevezető híreszteléssel szemben az emberi lét fenntarthatóságának garanciáit nem a tudományban, a gazdaságban vagy eszmékben kell keresni, hanem azt a nők a méhükben hordozzák. A nőknek nem egyenjogúságért kell küzdeni, hanem valós női létezésük – nőiségük – arányos reprezentációjáért a kultúrában. Ha ez megoldódna, önmagától megszűnne a maskulin felülreprezentáltság, elhalnának a jog, a technológiák, az ideológiák életellenes vadhajtásai, s esély teremtődne a létezés valóságára fókuszálni. Ez az elsődleges és az egyetlen lecke, amit egy nőnek meg kell tanulnia. Csak ennek tudata adhat esélyt az előttünk álló, lehetséges szingularitások túlélésére.

Tavasz van. Pattannak a rügyek. És még várható, hogy nyílnak virágok is. Hamarosan.

Major Gyöngyi